

Зайве доводити залежність родючості землі від водного балансу, який, у свою чергу, пов'язаний із лісами.

Спеціалізація великих тваринницьких і птахо-комплексів поступається за якістю та собівартістю продукції малим формам господарювання, завдає екологічної шкоди довкіллю, спричиняє деградацію ґрунтів.

Родючість має стати пріоритетним мірилом успішності проведення земельної реформи в Україні. Для її втілення необхідно запровадити нові інституції — Земельні Управи у межах територіально-адміністративних одиниць та Державний Земельний Банк України.

Природне землеробство є ключем до забезпечення сталого розвитку для людства і надійного продовження ЖИТТЯ на ЗЕМЛІ.

Список використаних джерел

1. Подолинський С. А. Вибрані твори. Київ: КНЕУ, 2000. 328 с.
2. Руденко М. Д. Енергія прогресу. Тернопіль: Джура, 2005. 412 с.
3. Моллісон Б. Под угрозой падающей еды: док. фильм. 2013. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=fYgnOEukh8E>.

УДК 330.83:502.2]:[330.342+316.42

Шевчик Богдан Михайлович,

кандидат економічних наук, доцент

кафедри теоретичної та прикладної економіки

Львівського торговельно-економічного університету

ФІЗИЧНА ЕКОНОМІЯ ЯК ГЛОБАЛЬНИЙ ПРОЕКТ НООЕКОНОМІКИ ІДЕАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

Фізичну економію розуміють як науку про енергію прогресу — силу життя у злаках нового врожаю, яка є згущеним світлом променевої субстанції Світової Монади і забезпечує відтворення не лише суспільства, а й біосфери Землі загалом. Але який стосунок має енергія прогресу до ноосфери? Позитивна відповідь на це питання виводить українську школу фізичної економії на рівень парадигмальної царини становлення нооекономіки. Отож, проаргументуймо:

1) У формулі енергії прогресу Миколи Руденка 0,5 п'ятої енергетичної одиниці енергії прогресу забезпечує появу Логоса — розвиток науки, культури, мистецтва, освіти, філософії. Логос

буває двох типів: а) як техногенне знання, покликане змінити природу через технологію для поліпшення утилітарного комфорту суб'єкта суспільства як ринку; б) як гуманітарне знання, покликане розширити екзистенціальні сенси свідомості на основі онтологічної новизни як споживної вартості слова, поширеного внаслідок синтезу систем ринкового та символічного обміну.

2) Логос постає у формі тексту, отриманого внаслідок розпакування нетривіальним фільтром свідомості спресованих сенсів непроявленого світу семантичного вакууму на ймовірнісній шкалі когнітивно-семіотичної континуальності. Техногенно-інноваційне знання постає на основі конституювання екзистенціальних сенсів утилітарними, а гуманітарно-інноваційне — внаслідок конституювання екзистенціальних сенсів онтологічними.

3) Логос, як техногенне інсайдерство нових комбінацій, для свого впровадження у систему матеріального виробництва користується послугами венчурного капіталу шляхом створення нової купівельної спроможності — попиту на позичковий капітал для інвестування інновацій і подальшої активізації кумулятивних кіл зростаючої прибутковості у ланцюгах руху нової вартості аж до точки гомеостазу, коли прибуток вже не виробляється, оскільки усі доходи від капіталовкладень поглинає вартість послуг праці і землі.

4) Кінцевою метою техногенезу є абсолютна емансипація праці за рахунок впровадження виробництва у режим нульових граничних витрат. Машина замінить людину скрізь, де у ланцюгах вартості матиме місце необхідність оцифрування кількісних дискретностей руху витрат речовини і енергії. Єдина сфера виробництва, де жодна машина, жоден штучний інтелект чи нано-біотехнологія ніколи не замінить людину — це сфера мистецько-когнітивної творчості, де критерієм оцінювання виступає лише така перспектива прибутковості, яка наративована нормативним ідеалом абсолютного добра.

5) Тип культури, де виробництво інтелектуально-інноваційного продукту зумовлено наративом нормативного ідеалу, називається ідеаційна. Ми стверджуємо, що фізична економія можлива лише як парадигмальний проект ідеаційної, а не чуттєвої культури і ментальності. Когнітивна екзистенція ідеаційної культурної ментальності передбачає пізнання світу, пережиття цінностей та усвідомлення сенсів, котрі лягають в основу поведінкових патернів соціальних інституцій економічної системи, на основі конституювання когнітивно-праксеологічної діяльності онтологічними сенсами буття — мірою знятої суперечності між буттям і

небуттям на користь розширених модальностей можливого як дійсного буття, ініційованого потоками світла Світової Монади.

6) Систематизована сукупність цих онтологічно осмислених модальностей аксіологічно-когнітивного порядку слугує ресурсом розширення бюджету ноосфери — пізнаних сенсів буття і у відповідний спосіб зафіксованих для відтворення у часі. Ноосфера — це отекстовлений континуум семантичного вакууму, що пройшов крізь фільтри людської свідомості як знання і оформився як досвід. Тією мірою, якою отекстовлені аксіологічні сенси підлягають товаризації як екзистенціально-праксеологічні патерни розширеного буття, можна вести мову про становлення нооекономіки.

7) Нооекономіка — це праксеологічний патерн парадигмального проекту фізичної економії ідеаційної культури, де основним товаром виробництва, обміну і споживання виступає Слово — міра синтезу Буття і Суцього, де відображено Живий Логос Творіння у локальній модальності можливого через життєву творчість людини. Суб'єктом творчості такого Слова виступає особливий різновид робочої сили інтелектуального порядку — когнітарій. Ресурсом відтворення суспільства нооекономіки ідеаційної культури в аксіологічному режимі активізації інтегрального виміру волі до життя соборної спільноти крові і долі виступає синтелектичний капітал. Властивість когнітаріату шляхом інноваційної творчості втілювати у буття онтологічні сенси у Слові перетворює його у меритократичний клас суспільства нооекономіки ідеаційної культури та основний антропогенний ресурс впровадження атрибутів Суцього у модусах Субстанції через Логос Творіння на засадах метафізики фізичної економії.

8) Обставини місця і часу сучасної України є сприятливим середовищем не лише появи парадигми фізичної економії, а й становлення нооекономіки ідеаційної культури на теоретичних засадах фізичної економії. Цьому сприяють два процеси, які, діючи синхронно, взаємопосилюють невідворотність біфуркації, що матиме глобальні наслідки: а) регенераційна фаза етногенезу українського народу; б) флуктуаційна фаза соціокультурної динаміки становлення ідеаційної культури і ментальності. Регенераційна фаза вже помітна, бо проявляється у пасіонарних сплесках «майданної» активності. Становлення ідеаційної культури як домінуючої все ще перебуває в інкубаційній стадії, що значною мірою пов'язано з інерцією чуттєвої культури у світовому просторі. Цих два фактори, накладаючись один на одного, творять єдину хвилю циклічного руху соціокультурної динаміки, парадигмально обумовленої принципами української школи фізичної економії Подолинського-Руденка.